

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 335/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ŽILMONT, s. r. o., Jánošíkova 20, Žilina, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Stanislav Ďurica s. r. o., Jégého 16999/12, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Stanislava Ďuricu, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 35, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina, rozsudkom Krajského súdu v Žiline a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 37/2017 z 20. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ŽILMONT, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ŽILMONT, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 35, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský

súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 37/2017 z 20. júna 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že v právnej veci žalobcu – spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľke o zaplatenie sumy 38 057,17 € s príslušenstvom vedenej okresným súdom pod sp. zn. 19 Cb 13/2013 bol 10. októbra 2014 vydaný rozsudok potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom krajského súdu z 23. septembra 2015. Sťažovateľka následne podala proti rozsudku krajského súdu v súlade s § 237 ods. 1 písm. f) v spojení s § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obdo 37/2017 z 20. júna 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol.

3. Sťažovateľka namieta, že postupom predchádzajúcim vydaniu napadnutých rozhodnutí, ako aj ich vydaním došlo k porušeniu jej základných práv, a to konkrétne základného práva vlastniť majetok podľa ustanovenia čl. 20 ústavy, základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ústavy.

4. Okresný súd, ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach zhodne konštatovali, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 22 536,71 € spolu s príslušenstvom, a to na tom skutkovom základe, že právny predchodca žalobcu ako zhotoviteľ vykonal pre sťažovateľku ako objednávateľa práce špecifikované v zmluve o dielo uzatvorenej 2. júna 2008. Práce mal zhotoviteľ vykonať v súlade so zmluvou v dohodnutých termínoch a práce odovzdať formou preberacích a odovzdávacích protokolov. Žiadna z týchto zmluvných podmienok podľa sťažovateľky zo strany zhotoviteľa nebola splnená a ani v súdnom konaní nebola preukázaná, hoci sťažovateľka tieto skutočnosti namietala tak v predsúdnej komunikácii so zhotoviteľom, ako aj niekoľkokrát počas súdneho konania.

5. Žalobca preto podľa názoru sťažovateľky neunesol dôkazné bremeno v časti týkajúcej sa vzniku nároku na zaplatenie ceny za dielo, pretože nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo splnenie povinnosti dielo zo strany pôvodného žalobcu zhotoviť a riadne a včas odovzdať sťažovateľke. Okresný súd, ako aj krajský súd túto skutočnosť opomenuli. Sťažovateľka preto podala dovolanie tvrdiac, že v jej právnej veci existujú dôvody dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) v spojení s § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP.

6. Sťažovateľka podrobne opísala skutkové okolnosti danej veci, z ktorých okresný súd, ako aj krajský súd v odôvodnení svojich rozhodnutí vychádzali a ktoré považuje sťažovateľka za rozporuplné. Išlo najmä o svedeckú výpoveď p. [REDACTED] ktorej obsah zjavne nekorešponduje s odôvodnením napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, a to vo vzťahu k fakturácii prác za vykonané dielo, ktorá je základom a jadrom celého sporu. Napriek tomuto úplne evidentnému neuneseniu dôkazného bremena všeobecné súdy zhodne konštatovali, že žalobcom uplatňovaný nárok a jeho výška sú preukázané. Nevyhnutnou podmienkou racionality právnej argumentácie pritom je, že rozhodnutie vyplýva z argumentov. Konajúce súdy sa v prejednávanom prípade podľa sťažovateľky vôbec nevyrovnali s jej argumentmi a návrhmi.

7. V ďalšej argumentácii sťažovateľka uviedla, že keďže ani žalobca a ani pôvodný žalobca vystupujúci v pozícii kľúčového svedka neboli schopní špecifikovať výpočet sumy istiny uplatňovanej v tomto konaní a základ nároku ako takého, súd prvej inštancie sám vypočítal cenu za dielo tak, že hodnotu práce dojednanú v zmluve o dielo priradil k zápisom v stavebnom denníku (nesprávne). Ďalšou podstatnou skutočnosťou, pre ktorú je potrebné napadnuté rozhodnutia podľa názoru sťažovateľky zrušiť, je špecifikácia prác uvedených na faktúrach, ktorá nezodpovedá prácam uvedeným v stavebnom denníku.

8. Napriek uvedenému a predovšetkým napriek skutočnosti, že sám pôvodný žalobca bol v celej právnej veci pôvodne ako žalobca, neskôr ako svedok (ktorý odplatne postúpil pohľadávky voči sťažovateľke žalobcovi) priamo zainteresovaný, súd v rozpore so zásadou zákonnosti a spravodlivosti občianskeho súdneho konania prihliadol výlučne na jeho

výpoveď, ktorá bola navyše zjavne vnútorne rozporná a odporuje ďalším vykonaným dôkazom.

9. Pokiaľ ide o výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], v tejto súvislosti sťažovateľka namietala, že je nepochybné, že svedok [REDAKOVANÉ] nemal a ani nemohol mať právo zaväzovať sťažovateľku v rozsahu uvádzanom súdom. Z dikcie jeho pracovnej zmluvy jasne vyplýva rozsah jeho pracovných úloh odlišne od skutočností uvádzaných súdmi.

10. Ďalšia nesprávnosť rozhodovania všeobecných súdov vyplýva podľa sťažovateľky z dobropisu vystaveného p. [REDAKOVANÉ] a predloženého v súdnom konaní sťažovateľkou. Oba konajúce súdy odrátali z dobropisu len sumy, ktoré boli na faktúrach, ktoré žalobcovi uznali. Uvedeným postupom tak ukrátili sťažovateľku o sumu 9 190,74 €. Ďalšia fatálna chyba oboch rozsudkov vyplýva zo skutočnosti, že konajúce súdy uznali žalobcovi hodinovú sadzbu s DPH napriek skutočnosti, že práce v zahraničí mali byť fakturované bez DPH.

11. Pokiaľ ide o priebeh konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku okresného súdu, zákonná sudkyňa po celý čas ubezpečovala sťažovateľku, že žalobca zatiaľ neunesol dôkazné bremeno v otázke opodstatnenosti základu nároku ani jeho výšky. Aj posledné pojednávanie smerovalo k tomu, že dôjde k zamietnutiu návrhu, napokon však bol vydaný rozsudok, ktorý sťažovateľka považuje za tzv. prekvapivé rozhodnutie.

12. V uvedenej veci došlo podľa názoru sťažovateľky aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď súd síce použil správnu právnu normu, ale ju aplikoval alebo interpretoval nesprávnym spôsobom.

13. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd v ňom len formalisticky a stroho vysvetlil, prečo odmieta ňou podané dovolanie, pričom ani aplikácia nesprávneho právneho predpisu nebola podľa názoru najvyššieho súdu dostatočná na zrušenie predchádzajúcich rozhodnutí. Najvyšší súd v rozpore so svojou vlastnou rozhodovacou praxou, ako aj s praxou ústavného súdu či

Európskeho súdu pre ľudské práva považoval napádané rozhodnutia za dostatočne odôvodnené i napriek všetkým logickým, skutkovým a právnym rozporom.

14. Sťažovateľka tiež argumentovala, že úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov zabezpečujú ich preskúmateľnosť. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 219 ods. 2 OSP. Podľa názoru sťažovateľky odvolací súd môže postupovať podľa tohto ustanovenia iba vtedy, ak takéto odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu a na spravodlivý proces. Odvolací súd nemôže bez ďalšieho prevziať závery súdu prvého stupňa, keď sa ani ten s argumentáciou odvolateľa nezaoberal. Takýto postup krajského súdu v predmetnej veci znamená, že sa nevysporiadal s právne významnými dôvodmi odvolania, teda ani rozsudok odvolacieho súdu nie je podľa názoru sťažovateľky riadne odôvodnený.

15. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ústavy sťažovateľka uviedla, že dovolacie konanie trvalo viac ako tri a pol roka, čo nepredstavuje primeranú dobu na prejednanie a rozhodnutie o dovolaní, preto došlo aj k porušeniu uvedeného práva.

16. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil, že „vydaním *Rozsudku OS ZA, Rozsudku KS ZA a Uznesenia XS SR boli porušené práva Sťažovateľa podľa čl. 20, čl. 35, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky.*

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. Zn. 2Obdo 37/2017 zo dňa 20.6.2018 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť Sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 511,14 € na účet právneho zástupcu Sťažovateľa v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

17. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

20. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

21. Pokiaľ ide o rozsudok súdu prvej inštancie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený rozsudok súdu prvej inštancie, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

22. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

23. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

24. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

25. Ústavný súd vychádzajúc z citovaného návrhu sťažovateľky (bod 16 tohto rozhodnutia) na rozhodnutie o jej sťažnosti konštatuje, že petit sťažnosti trpí viacerými nedostatkami, ktoré spôsobujú jeho neurčitost', ako aj z časti jeho nevykonateľnosť. Sťažovateľka v petite predovšetkým neoznačila porušenie svojich práv ich slovným pomenovaním, uviedla len články ústavy (čl. 20, čl. 35, čl. 46, čl. 48), a to u všetkých označených práv nedostatočne, pretože nešpecifikovala konkrétne odseky týchto článkov, ktoré zahŕňajú viacero základných práv, a preto nie je zrejmé, ktoré práva mali byť podľa petitu sťažnosti porušené. V nadväznosti na uvedené ústavný súd ďalej poukazuje aj na to, že sťažovateľka vo vzťahu k označeným právam hmotnej povahy neuviedla v odôvodnení svojej sťažnosti žiadnu argumentáciu. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane

konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľka musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ďalším podstatným nedostatkom petitu sťažnosti je, že sťažovateľka neuviedla žiadne spisové značky napadnutých rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej označených práv. V bode 64 sťažnosti sťažovateľka síce navrhla zrušiť rozsudok (správne uznesenie, pozn.) najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 37/2017 z 20. júna 2018, avšak v odôvodnení sťažnosti opäť absentuje riadne odôvodnenie tohto návrhu.

26. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

27. V súvislosti so zisteným rozsahom nedostatkov ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, keďže na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd nedostatky zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania posudzuje (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 57/2015, I. ÚS 337/2015).

28. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 zdôraznil, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky,

a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

29. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce určitý a vykonateľný petit a v časti namietaného porušenia základných práv hmotnej povahy kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

30. Nad rámec dôvodov odmietnutia sťažnosti v záujme poskytovania materiálnej ochrany základných práv a slobôd ústavný súd konštatuje, že aj v prípade určitého a vykonateľného petitu tu existoval dôvod na odmietnutie sťažnosti, a to pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Ústavný súd ďalej konštatuje, že dôvody a výhrady sťažovateľky, ktorými argumentovala v prospech porušenia označených práv, sú koncipované najmä skutkovo, akoby išlo o ďalšie odvolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že nie je skutkovým súdom, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a v princípe, až na niektoré výnimky, dokazovanie nevykonáva.

31. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj argumentácia najvyššieho súdu uvedená v uznesení, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné, je dostatočná. V žiadnom prípade ich odôvodnenie nemožno považovať za arbitrárne. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením

najvyššieho súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľky. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu dal odpovede na všetky relevantné námietky sťažovateľky v rozsahu, ktorý postačuje na záver, že krajský súd sa v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie vo veci a tie aj náležite odôvodnil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

32. V súvislosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 418/2012, IV. ÚS 238/07). Ústavný súd dodáva, že právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého nedostatočné vykonanie dokazovania súdmi nižšieho stupňa alebo nesprávne právne posúdenie veci nepredstavujú samy osebe odňatie možnosti konať pred súdom [podľa § 237 písm. f) OSP] ani iný dôvod prípustnosti dovolania, navyše, ak odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku ako celok zodpovedá parametrom zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP), teda spĺňa podmienky ústavne konformného výkladu ustanovení Civilného sporového poriadku vymedzujúcich podmienky prípustnosti dovolania (m. m. I. ÚS 141/2011, II. ÚS 418/2012, III. ÚS 184/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

33. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky neexistuje relevantná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto dospel k záveru, že sťažnosť mohla byť v tejto časti odmietnutá aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

34. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní ústavný súd konštatuje, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v týchto prípadoch to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už bolo v namietanom konaní právoplatne rozhodnuté, a preto objektívne už nemôže dochádzať k porušovaniu uvedeného základného práva sťažovateľky, čím by bol naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

35. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľkou v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018